

بررسی عملکرد پرمدال کاروان ایران
در بازی‌های آسیایی ناگویا

فرشتگان طلایی میناب

صفحه ۴

VATAN-E-EMROOZ | VOL.18 | NO.4725 | SUN.OCT.04,2026 | ISSN:2008-2886

۱۹۲۲ سال و ۴۴ روز گذشت |

روزنامه صبح ایران

VATANEMROOZ.IR

وطن امروز

صفحه ۴

بررسی گزینه‌های افزایش ۳۰ تا ۵۰ درصدی اعتبار خرید
برای ۴۴ میلیون ایرانی از ۱۵ مهر

چتر حمایتی کالابرگ گسترده‌تر می‌شود

یکشنبه ۱۲ مهر ۱۴۰۵ | ۲۲۲ ریع‌الثلثی ۱۴۴۸ | ۲۰۲۶ تیر ۱۴۰۵ | شماره ۴۷۲۵ | ۱۰ هزار تومان

تیترهای امروز

آزادی هر ۶ متهم به برنامه‌ریزی برای
حمله به پایگاه نظامی آمریکا در انگلیس
دروغ بودن این ادعا را ثابت کرد

فریب فرفوردا!

صفحه ۲

همزمان با هدف قرار گرفتن تأسیسات نفتی ریاض
و مقر فرماندهی عربستان در عدن، نیروهای انصارالله
کنترل مناطق جدیدی در تعز را در دست گرفتند

ضربه به قلب سعودی

صفحه ۳

«وطن امروز» گزارش می‌دهد
مسکو چگونه نبرد با اوکراین را
به منطق اداره کشور تبدیل کرد؟

جنگ، دولت را بیدار کرد

صفحه ۳

درس‌هایی برای ترور بست‌ها

نگاه

مهدی حسینی

مدتی پیش «سهراب احمدی» ستون‌نویس روزنامه آمریکایی وال استریت ژورنال در مصاحبه‌ای با یک رسانه داخلی، در تحلیل شرایط جنگ گفت بعید است دیگر دولتی در آمریکا پس از این هوس کند به ایران حمله نظامی کند. دقیقاً با همین مضمون، وال استریت ژورنال مدتی پیش گزارشی منتشر کرد با این عنوان که جنگ علیه ایران، احتمالاً آخرین نبرد بود که آمریکا در خاورمیانه به راه انداخت. اولین نکته گزارش آن است که این رسانه اعتراف می‌کند دیگر آمریکا توان نظامی و اقتصادی درگیری طولانی مدت را ندارد: «ایالات متحده دریافت نمی‌تواند حتی جنگی نسبتاً کوتاه با یک قدرت منطقه‌ای را پیش ببرد، بی‌آنکه ذخایر برخی مهمات حیاتی خود را به‌شدت کاهش دهد. کوچک شدن پایه صنعتی - نظامی آمریکا، در کنار فناوری پیچیده‌ای که در پیشرفته‌ترین تسلیحات مایه کارفته، روند جایگزینی این سلاح‌ها را به طری خطرناک کند کرده است». این روزنامه از سوی دیگر اشاره می‌کند میزان پرسنل نظامی ارتش تروریست آمریکا هم چندان برای یک جنگ روبه‌راه نیست: «همچنین دریافتیم توان نیروهای نظامی ما با دامنه تعهدات جهانی‌مان تناسب ندارد. برای اجرای عملیات علیه ایران، ناچار شدیم بخش قابل توجهی از تجهیزات حیاتی نیروی دریایی خود را از شرق آسیا خارج کنیم. اگر چین همین مقطع را برای تشدید تهدید علیه تایوان انتخاب کرده بود، پاسخ مؤثر به آن بسیار دشوار می‌شد». مساله توان دریایی و تولید نظامی آمریکا هم در این مدت بارها و بارها دستمایه گزارش‌های مختلف بوده این روزنامه هم اشاره می‌کند آمریکا حتی از متحندان خود هم در تولید نظامی عقب افتاده است: «سرعت تولید شناورهای نظامی چین با امریکا قابل مقایسه نیست و شتابی که این کشور گرفته، جبران فاصله را دست‌کم در آینده نزدیک دشوار می‌کند. چین اکنون ۵۳ درصد ظرفیت کشتی‌سازی جهان را در اختیار دارد و دکتین «همچوشی نظامی/ غیرنظامی» این کشور به نیروی دریایی آن امکان می‌دهد از زیرساخت‌های تولیدی بخش غیرنظامی بهره‌گیرد. ایالات متحده که ظرفیت تولید دریایی‌اش به‌شدت تحلیل رفته، به‌تنهایی از عهده این کار برنمی‌آید. به تالاشی همه‌جانبه نیاز داریم که استفاده از ظرفیت تولیدی کره جنوبی با ۲۹ درصد ظرفیت جهانی و ژاپن با ۱۳ درصد را نیز دربرگیرد. چنین کاری مستلزم سیاستی تابان و بلندمدت است که با هر تغییر کوچکی در فضای سیاسی درگرو ن‌شود. همچنین باید متحندان خود را به عنوان عاملی برای چند برابر کردن توان‌مان ببینیم، نه کسانی که صرفاً از منابع ما بهره می‌برند». نکته دیگر این رسانه آن است که درس ایران به آمریکا نشان داد هرگز نمی‌تواند با بمباران به پیروزی برسد: «بر دیگر درسی را آموختیم که هرگز نباید فراموش می‌کردیم: قدرت هوایی محدودیت‌های خود را دارد.

ادامه در صفحه ۲

گزارش تحقیقی وال استریت ژورنال در رد ادعای ترامپ و بسنت درباره میزان نفت خروجی از تنگه هرمز

قیمت چند؟

صفحه ۳

ضرورت گذار از قدرت موقعیت به قدرت اتصال

ایران پس از ژئوپلیتیک

آسیای مرکزی، قفقاز، شبه‌قاره هند، خلیج فارس و غرب آسیا قرار گرفته اما قرار گرفتن در چهارراه، الزاما به موقعیتی به‌تنهایی می‌تواند قدرت ملی پایدار تولید کند؟ واقعیت آن است که جغرافیا، بر خلاف تصور رایج، سرنوشت محتوم کشورها نیست، بلکه مجموعه‌ای از فرصت‌ها و محدودیت‌ها، کیفیت حکمرانی، توان اقتصادی و ظرفیت نهادی تعیین می‌کند به مزیت دیجیتال و دسترسی به بازارها گره خورده، بازاندیشی

چرا باید ترامپ را با داستایوفسکی خواند، نه آدام اسمیت؟

سندرم «تیلت» در کاخ سفید

دیگر محاسبه نمی‌کند، صرفاً به دنبال انتقام کور از میزی است که او را نپذیرفته است. رفتار ترامپ در قبال ایران، بی‌نقص‌ترین تجلی سندرم تیلت در تاریخ روابط بین‌الملل است. او که می‌بند استراتژی فشار حداکثری‌اش روی میز ایران هیچ دستاوردی نداشته، ادبیات دیپلماتیک را رها کرده و به غرایز بدوی یک بازنده پناه برده است. وقتی اخیراً از او پرسیدند با مقامات ایران چگونه باید برخورد کرد، او با لحنی عصبی پاسخ داد: «شاید باید منفجرشان کرد. شاید باید منفجرشان کرد». تکرار کودکانه و هیجانی ایده «فجاری» ادبیات یک استراتژیست نظامی یا یک دولتمرد مقتدر نیست؛ این دقیقاً صدای همان قمارباز ورشکسته‌ای است که چون نتوانسته با ورق‌هایش بازی را ببرد، در اوج استیصال می‌خواهد میز قمار را به آتش بکشد.

■ **سندرم بلف و هذیان؛ پناه بردن به جهان موازی**
یکی از تکنیک‌های نخبم‌ای قماربازانی که دست‌شان خالی است، استفاده از «بلف‌های پرسر و صدا» برای بر هم زدن تمرکز حریف است. وقتی دست شما خوانده شده

در معادلات منطقه‌ای و بین‌المللی در اختیار آن قرار داده اما مساله اساسی این است که آیا برخورداری از چنین موقعیتی به‌تنهایی می‌تواند قدرت ملی پایدار تولید کند؟ واقعیت آن است که جغرافیا، بر خلاف تصور رایج، سرنوشت محتوم کشورها نیست، بلکه مجموعه‌ای از فرصت‌ها و محدودیت‌ها، کیفیت حکمرانی، توان اقتصادی و ظرفیت نهادی تعیین می‌کند به مزیت جغرافیا و منابع طبیعی، ظرفیت کم‌نظیری برای ایفای نقش

هرگونه تعقل سیاسی شده است. تحلیل نظام رفتاری ترامپ در چارچوب غیرعقلانی قمارباز بازنده، در نشریات و تحلیل‌های معتبر جهان مورد توجه قرار گرفته است. برخی تحلیلگران غربی نیز به این درک رسیده‌اند و الگوی رفتاری وی را «دیپلماسی کارزنوبی» می‌خوانند. در برخی تحلیل‌ها ترامپ را یک «پوکرباز مبتدی» می‌دانند که تنها استراتژی‌اش «بلف‌های بزرگ با دست‌های خالی» است. وقتی پوکربازی می‌بیند دستش خوانده شده، تلاش می‌کند شیطندی کور است. در روانشناسی میز پوکر، هنگامی که وجود ندارد، موتور محرک او، ترشح آدرنالین ناشی از یک شرط‌بندی کور است. در روانشناسی میز پوکر، هنگامی که بازیکن پس از یک ناکامی بزرگ، کنترل روانی خود را از دست می‌دهد و با تصمیماتی جنون‌آمیز و تهاجمی سعی در جبران باخت دارد، می‌گویند او در وضعیت «تیلت» (Tilt) گرفتار شده است. بازیکنی که «تیلت» می‌کند،

یکی از مؤلفه‌های بنیادین قدرت دولت‌ها به شمار می‌رود. از دیدگاه نظریه‌پردازانی همچون هالفورد مک ایندر و نیکلاس اسپایکمن، کنترل یا دسترسی به مناطق و مسیرهای راهبردی می‌تواند بر توزیع قدرت جهانی اثر بگذارد. با این حال، تحولات اقتصاد جهان نشان داد جغرافیای قدرت دیگر صرفاً با تسلط بر سرزمین یا

ادامه در صفحه ۲

دریایی‌اش اخیراً «یک میلیارد بشکه نفت» را در تنگه هرمز اسکوروت کرده است! اما شاهکار این زوال عقل در گردهمایی او کلاهما رقم خورده: جایی که او برای مسحور کردن توده‌های هوادارش، سایت‌های امنیتی و هسته‌ای فردد، نظرها و اصفهان را با کارتل‌های مواد مخدر کلمبیا اشتباه گرفت و مدعی شد بمب‌افکن‌های «B-2»، موفق شده‌اند «این کارخانه‌های مواد مخدر و هسته‌ای» را نابود کنند! ادغام تأسیسات هسته‌ای با آزمایشگاه مت‌آمفتمین، دیگر یک دروغ سیاسی نیست، ایدهای است که به ذهن بامزه‌ترین استند‌آپ‌کمدین‌ها هم نرسیده بود. تولید مواد مخدر در مرکز غنی‌سازی هسته‌ای؟! در لحظه‌ای که این جنمات از زبان پیرمرد پر حاشیه تراوش می‌شد، احتمالاً می‌خواست به هوادارانش بقول‌اند او قهرمانی است که رفع تهدید هسته‌ای و پاک کردن خیابان‌های آمریکا از مواد مخدر را همزمان پیش برده است.

■ **قمار در میانه مذاکره**
نقطه اوج بی‌منطقی در ذهن ایزن پوکرباز، تصمیم تهاجمی او برای حمله به ایران در میانه مسیر دیپلماسی بود. در الفبای سیاست و تجارت، بر هم زدن میز در وسط یک فرآیند، هیچ توجهی جز «جنون‌آنی» ندارد.

ادامه در صفحه ۲